

Luku 1

Tiistai 2025

Ei hyvä tiistai, ei vain, että olin myöhässä, ei, saimme matematiikan kokeen takaisin.

Minulla oli vielä vähän toivoa, mutta se särkyi nopeasti kuin lasi putoaisi maahan.

Viisi, yhden pisteen päässä kuudesta!! Kun tulen kotiin, viisi ei ole enää helppo viisi – se on hämmentävää. Hän huutaa! Äitipuoleni huudot, jotka hukuttavat minut jälleen ja saavat minut tuntemaan oloni hyvin pieneksi.

Kuulen jo hänen sanovan, että olen pettymys, häpeä, ettei hänen olisi koskaan pitänyt päästää minua elämäänsä, koska voin vain varastaa hänen toivonsa paremmasta elämästä, haudata hänet ja antaa hänen mätäytyä maan alle.

Nämä ajatukset eivät päästä minua irti, ne kummittelevat minua, pyörivät päässäni turbotilassa koko päivän - kunnes koulun päättymiskello soi, mikä julistaa tuhoani.

Nyt seison täällä talomme edessä.

Mahonkiovi on tiukasti lukossa, edessäni oleva kultainen kahva loistaa auringossa.

Haluanko mennä sisään? Ei, haluaisin mieluummin kääntyä ympäri, mutta en voi tehdä sitä isälleni. Vaikka minulla ei ole mitään jäljellä maailmassa, minulla on silti hän.

Huono arvosana kotona on kuin myrsky, joka murtautuu ylleni, sota, jossa kaikki ovat minua vastaan, ja minun on kohdattava tämä sota. Näin rohkaisen itseäni.

Vaikka putoaisin maahan, olen silti noussut seisomaan ja voittanut ensimmäisen taisteluni - taistelun pelkoani vastaan.

Nämä ovat viimeiset sanani itselleni ennen kuin käännän avainta lukossa ja ovi narisee niin kovaa, että koko talo tärisee.

Ota kengät pois ja mene henkilökohtaiseen painajaiseeni, koska kuulen jo hänen heittävän kulhoja keittiön kaapista. Hän oli kuullut minut.

"Inhottavaa, kuinka voit järjestää kaapit noin, Isabel?!" hän huutaa niin kovaa, että hänet kuuluu kolmen talon päähän.

"Entä matematiikan koe? "Oliko tuo huolimaton kirjoitus taas?" hän siirsi minulle. Sillä välin seisoin liikkumattomana keittiön ovella ja katselin, kun hän löi kaikki kulhot kaapista lattialle täydellä voimalla. Ne pomppasivat pois, jos niitä ei olisi valmistettu muovista, ne olisivat särkyneet maahan.

Mutta nyt, ärsyyntyneenä hän repäisi repun harteiltani ja kaiveli sitä matematiikan läksyjä varten.

"Ahaa, ja mikä se on?" Hänen kädessään oli minun rypistynyt työni, puristettuna pieneksi paperipalloksi. Melkein toivoin hänen pitävän sitä roskana.

"Viisi?" hän tarttui hiuksiini - hän tarttui minuun niin lujasti, että luulin hänen repivän hiukset pois päästäni. Minut työnnettiin ylös portaita. "Hyödytön kakara, mikä häpeä! Et voi tehdä mitään - kuinka vaikea kahdeksas luokka voi olla?"

Hän pysähtyi oveni eteen, kätensä edelleen lujasti hiuksissani, työnsi minut sisään ja kaaduin maahan.

Viimeinen asia, jonka kuulin hänestä, oli hänen paiskaavan oven, lukitsevan sen ja ryntäävän pois, kiroilevan. Ja sitten tuli tulva!

Lämpimien kyynelten tulva valui poskiani pitkin ja lopulta tippui leukastani.

Hengitä sisään ja ulos, sisään ja ulos...

Minun täytyy rauhoittua, pitää pää selvänä, kuivata kyyneleeni.

Anna mereni rauhoittua. Suljen silmäni ja kaikki on hiljaista. Tiedän nyt: minun on lähdettävä täältä!!

Luku 2

Vanhojen kirjojen tuoksu on ilmassa.

Sormenpääni liukuvat hyllyllä olevien kirjojen nahkakansien yli.

Toiset vihaavat sitä, mutta minulle se on ihanaa, rauhoittavaa ja miellyttävää - hiljaisuus.

Tämä suuri huone näyttää niin hiljaiselta, niin hiljaiselta, että kuulet oman sydämesi lyöntisi ja hengityksesi.

Siksi rakastan kirjastoa, koska se on ainoa paikka, jossa kukaan ei huuda, jossa kukaan ei katso minuun halveksuen, ainoa paikka, josta kukaan ei löydä minua.

Vanhojen sivujen tunne kädessäni, paperi niin vanha, että se melkein repeää!

Olen varma, että olen lukenut ainakin puolet kirjoista jo, mutta se ei kyllästy koskaan, tuntuu kuin kokisin joka päivä uuden seikkailun, kuin murtautuisin arjestani taistelemaan lohikäärmeitä vastaan, ylittämään merta tai löytämään todellisen rakkauden.

Joten tänään kuljen taas turvakodini käytävillä etsien uutta seikkailua, uutta maailmaa, johon voin uppoutua.

Yhtäkkiä se pistää silmäni, punaiseen nahkaan sidottu kirja, jonka selkärangassa on vaakuna.

Sen täytyy olla uusi, koska en ollut koskaan nähnyt tätä kirjaa, se oli melkein mystinen, seisossaan siellä niin eristyksissä. Minun pitäisi löytää se!

Kaikki minussa on samaa mieltä, minun täytyy lukea tämä kirja!

Kädessäni se tuntuu niin jalolta, kalliilta ja silti niin vaatimattomalta, niin yksinkertaiselta ja silti niin erikoiselta.

Avaan kirjan ja ensimmäinen lause tarttuu minuun: "Kuinka saatoit pettää minua noin?"

Kuka kirjailija on kirjoittanut tämän kirjan, minkä seikkailun voin löytää täältä?

En voi sille mitään, vieläkin piirretympi, jatkan sivujen selaamista, ne tuntuvat todella vanhoilta, haurailta, kuin ne muuttuisivat kädessäni pölyksi, jos teen edes yhden väärän liikkeen.

Sitten huomaan - sivu puuttuu, on sydäntäsärkevää, että näin kaunista kirjaa on häpäisty näin.

Revitetyllä sivulla näkyy vain yksi nuotti, josta en voi irrottaa silmiäni, mutta mitä kauemmin sitä katson, sitä enemmän pääni pyörii.

Haluan sulkea kirjan, mutta en voi jotenkin vetää minut loitsunsa alle. Kehoni on jäässä, jäykkä, en voi laskea tätä erityistä kirjaa käsistäni.

Näen kehoni istuvan siellä kuin halvaantuneena, hengitykseni tarttuu, valo alkaa välkkyä, hyllyt hämärtyvät kuin vesiputous ja yhtäkkiä, yhtäkkiä kaikki on mustaa.

Luku 3

Madame?"

"Madame, oletko kunnossa?"

Tunsin käden olkapäälläni, silmäni vielä tiukasti kiinni.

"Madame?"

Nousin nykivänä istumaan, pääni hakkasi, edessäni seisoj mies jossain naamioituneessa. Hänellä oli tummat hiukset ja iso nenä. Hänen partansa oli hyvin hoidettu ja ulottui juuri leuan yläpuolelle, hänen äänensä oli miellyttävä, syvä, mutta melodinen.

"Missä minä olen?"

Olin edelleen hämmentynyt, mutta silti tiesin, etten ollut enää kirjastossa, koska siellä en kuulisi lintujen sirkutusta enkä tunteisi lämpimiä auringonsäteitä kasvoillani.

Hyllyt rakastetuista kirjoistani olivat kadonneet, ja niiden tilalla seisoj puut latvuineen korkealla, melkein taivasta koristavien valkoisten pilvien sisällä.

Mutta se oli selvästi kaunis, ainutlaatuinen näky, aivan kuten olin kuvitellut sen unelmatarinoissani, aivan erilainen kuin näkymät pienessä, autiossa kylässäni. Siinä oli jotain sadunomaista.

"Madame, löysin hänet täältä, hänen vaatteensa ovat niin... niin outoja, kerro mistä ne tulevat? Mikä toi sinut vaatimattomaan pikkukaupunkiimme?"

Mies tuli hieman lähemmäs ja hänen silmänsä suurenivat kuin hän olisi saanut aivoaallon.

"Etkö ole noita?!" Oi, anna anteeksi röyhkeyteeni, polvistun edessäsi, mutta jätä kirouksesi rauhaan, oi hyvä velho!"

Voi luoja, mikä siinä miehessä oli vikana? Hän kutsui minua noidiksi, luoja, mihin olin päätynyt?

Vaikka - kun katsoin häntä tarkemmin, hänen pukeutumisensa oli todella outo, hänellä oli päänsä ja kaulan kokonaan peittävä huppu, se näytti vähän villapaidan hupulta, mutta myös täysin erilaiselta. Myös hänen paidassa oli ruskeat nahkanapit ja se oli munankuoren värinen, ja hänen housunsa olivat pellavan kaltaista kangasta. Se oli hyvin outoa ja muistutti minua – mutta se ei voinut olla totta – keskiaikaisesta festivaalista, jonka olin kokenut Reinin rannalla.

Nämä ajatukset saivat minut hermostuneeksi ja epävarmaksi, melkein pelkäämään. Selvää oli se, etten edes tiennyt, missä olin, tämä mies, joka oli puhunut minulle, oli ainoa toivoni saada vastauksia epävarmuuksiini.

"Anteeksi, mutta tiedätkö missä olen? Luulen olevani eksyksissä. Mutta en todellakaan ole "nota!"

Energisten lauseideni myötä pääni lakkasi hitaasti pyörimästä kuin hulluna ja kaikki selkiytyi hieman.

Edessäni seisonut mies oli vähäkasvuinen, suuri, vino nenä, hänen mustat hiuksensa kurkisti hieman ulos pääremmistä, ja hän tuijotti minua syvänruskeilla silmillään.

"Minne haluat mennä? Minne heidän loistava polkunsä vie heidät?"

Ymmärsin hänen kielensä, mutta se oli myös minulle vieras!

Kysyin takaisin: "Enkö ole Emmerichissä?"

Kaikella kunnioituksella, se ei todellakaan voinut olla Emmerich! Puut ovat liian korkeita, taloja ei näy, edes pienessä metsässä, jossa käyn usein, näet talot ja kuulet kadun melun, ihmiset valittavat, joten jos se oli Emmerich, niin olen todella taikuri.

Mies ei vastannut, vain katsoi minua kysyvästi. "Mistä olet kotoisin, missä on perheesi?" hän kysyi odottamatta vastaustani ja jatkamatta keskustelua. Mutta olen liian hämmentynyt kuunnellakseni. Ja luultavasti näet sen kasvoiltani.

"Madame, kuunteletko minua?" Miehen ääni näytti sulautuvan puiden latvojen läpi puhaltavaan tuuleen. Hengitykseni kiihtyi taas ja pääni tuntui kuin se olisi taas vanulla kääritty. Mitä täällä tapahtui?

Rauhoittuakseni pakotin itseni katsomaan miehen silmiin, joka oli näkyvästi huolissaan – vai oliko hänessä noussut outo pelko?

"Minä... en todellakaan tiedä missä olen", änkytin noustessani istumaan. Käteni etsivät tukea puun karkealta kuorelta. Maailma ympärilläni oli niin erilainen, niin elävä. Jopa ilma vaikutti täynnä energiaa, ikään kuin se olisi kuiskannut tarinoita.

Mies nyökkäsi hitaasti, hänen otsansa rypistyi syvään. "Tilanne huolestuttaa minua, piika. Ehkä olit kirottu... tai loitsit loitsun, joka meni pieleen?" Hän otti askeleen taaksepäin, ja nyt näin hänen pelkonsa, että kosketukseni lumoaisi myös hänet.

"Minä... En ole kirous, en taikuri. Minä... en ole täältä kotoisin", sanoin.

Hänen silmänsä kapenevat ja hän näytti tutkivan minua ikään kuin hän haluaisi lukea kasvojani kuin kirjaa. "Ei täältä? Puhut arvoituksilla. Mutta sinä olet metsässä lähellä kotikaupunkiani – Embrica decora! Mitä tahansa sinulle on tapahtunut, se näyttää poikkeukselliselta eikä tästä maailmasta."

"Ole kiltti", sanoin lopulta, "tarvitsen apua. En ymmärrä mitä tapahtui - mitä täällä tapahtuu nyt. Olin kirjastossa, luin erityistä kirjaa, ja sitten... Olen täällä."

Mies rypisti kulmiaan uudelleen, ikään kuin hänen olisi vaikea ymmärtää sanojani. Mutta ennen kuin hän ehti sanoa mitään, kaukaa kuului kova huuto.

"Gerald! Mitä sinä teet? Työ pelloilla ei odota!" Naisen ääni, terävä kuin veitsi, leikkaa metsän rauhallisen hiljaisuuden.

Mies – Gerald, nyt tiesin – säpsähti ja kääntyi ympäri. "Tulen, äiti!" hän soitti takaisin ennen kuin kääntyi minuun.

"Kuule, piika. Jos et tiedä minne mennä, tule kanssani kylään. Täällä ei ole turvallista kävellä metsässä. Ehkä siellä on joku, joka voi auttaa sinua."

epäroin. Kaikki minussa huusi luottaa tähän tuntemattomaan, koska minulla ei ollut muuta vaihtoehtoa. Samalla tiesin, että tämä maailma on niin outo, että jokainen askel johtaisi vielä tuntemattomalle alueelle.

"Hyvä", sanoin lopulta, sydämeni hakkaa edelleen villisti rinnassani. "Tulen kanssasi."

Gerald vaikutti helpottuneelta, mutta hänen katseensa pysyi valppaana. Yhdessä lähdimme kävelemään kapeaa polkua metsän läpi, linnunlaulu ja lehtien kahina olivat ainoita kumppaneitamme.

"Mikä tämä erityinen kirja on, josta puhuit?" hän kysyi lopulta, kun lähestyimme metsän reunaa.

"Se... se oli punainen, vaakuna takana", vastasin. "Se tuntui vanhalta, hyvin vanhalta ja erittäin arvokkaalta. Valitettavasti siitä puuttui melkein yksi sivu. Pienellä paperilla oli vain yksi rivi musiikkia."

Gerald pysähtyi äkillisesti. Hänen kasvonsa muuttuivat vakavaksi, melkein pelokkaaksi. "Vaakuna, sanotko? Ja sivu puuttuu? Neitsyt, toivon, että et ole pitänyt käsissäsi jotain, mikä pitäisi piilottaa."

"Mitä sinä ajattelet?" kysyin ja hanhennahka juoksi käsistäni.

Mutta ennen kuin Gerald ehti vastata, aukeaminen avautui edessämme ja edessämme oleva Embrica decoran kylä salpasi hengitykseni.

Edessämme oleva paikka makasi ryntäävän joen varrella lempeän sumun ympäröimänä. Talot näyttivät tulevan toisesta ajasta – niiden katot oljesta, seinät epäsäännöllisestä kivistä. Savu nousi savupiipuista sekoittuen raikkaan metsäilmaan ja antoi paikalle kodikkaan, mutta salaperäisen tunnelman.

Hämmästyttävästi Gerald johti minut syvemmälle kylään kapeaa polkua pitkin, mutta hänen askeleensa muuttuivat epäroivämmiksi mitä lähemmäs tulimme. Meitä vastaan tulleet Embrica decoran asukkaat pysähtyivät ja katsoivat minua peittelemättömän uteliaasti. Tyttö, jolla oli kori täynnä omenoita, pudotti taakkansa ja hänen silmänsä laajenivat, kun hän näki minut.

"Gerald", hän kuiskasi hätäisesti, "kuka se on?"

"Saitko hänet metsästä? Etkö tiedä, että vieraat voivat tuoda huonoa onnea?"

"Ole hiljaa, Marta", Gerald vastasi ja vei hänet pois. Mutta hänen äänensä oli jännittynyt, ikään kuin hän ei olisi halunnut kiinnittää minuun liikaa huomiota. "Hän on vain eksyksissä. Vien hänet mestari Humbertin luo, hän tietää mitä tehdä."

"Mestari Humbert?" toistin hiljaa. Gerald nyökkäsi, kun kulkimme epätasaista polkua kylän läpi.

"Hän on kylän viisas mies, oppinut. Jos joku voi auttaa sinua, se on hän."

Ihmisten katseet pysyivät minussa, vaikka menimme syvemmälle kylään. Ilma tuntui raskaammalta, täynnä lausumattomia kysymyksiä ja taustalla olevaa vihamielisyyttä. Gerald johti minut pieneen taloon kylän laidalla. Se oli rakennettu tummasta puusta, ja ovesa riippui kuivattuja yrttinippuja, jotka kahisivat pehmeästi tuulessa.

"Odota täällä", Gerald sanoi ennen kuin koputti oveen.

Hetki kului, sitten ovi aukesi. Vanhempi mies, jolla oli lumivalkeiset hiukset ja pitkät, ryppyiset kasvot, katsoi meitä. Hänen silmänsä, kirkkaat kuin sininen lasi, tutkivat minua lävistävästi, mutta eivät epäystävällisesti.

"Gerald, mitä haluat?" hän kysyi rauhallisella mutta päättäväisellä äänellä.

"Mestari Humbert, tämä nuori nainen... hänet löydettiin metsästä. Hän puhuu kirjasta, jossa on vaakuna ja sivu puuttuu. Ajattelin, että ehkä..." Gerald jätti lauseen roikkumaan ilmaan, mutta Humbertin ilme muuttui huomattavasti.

"Kirja, sanotko?" Hänen silmänsä kapenevat ja hän astui sivuun päästääkseen meidät sisään. "Tule sisään."

Hänen talonsa sisätilat olivat täynnä kattoon ulottuvia hyllyjä, täynnä kirjoja, pulloja ja outoja esineitä. Vanhan paperin ja kuivattujen yrttien tuoksu täytti ilman.

"Istu alas", hän sanoi lyhyesti ja osoitti tuolia kapean pöydän edessä. Gerald seisoikin vartija ovella.

"Mitä sinä tiedät tästä kirjasta?" kysyi Humbert istuutuessaan minua vastapäätä.

Nielaisin ja änkytin: "Ei paljoa. Löysin sen kirjastosta. Se oli... outoa ja maagista samaan aikaan. Vanha, punainen kansi ja vaakuna selkärangassa. Kun avasin sen, sivu puuttui ja vain paperinpalalla oli nuotti. Sen jälkeen..." epäröin ja etsin sanoja. "...Olin yhtäkkiä täällä."

Humbert nojautui taaksepäin, hänen sormensa rummuttivat pöytätasolla. "Kirja, jossa on vaakuna ja puuttuva sivu", hän mutisi ikään kuin punniten sanoja. "Se kuulostaa kadonneiden äänten kirjalta."

"The Book of Lost Voices?" toistin.

"Se on enemmän legenda kuin totuus", hän sanoi hitaasti, "mutta he sanovat, että tämä kirja on avain. Se avaa portit muina aikoina – mutta jokaisella portilla on hintansa."

"Millä hinnalla?" kuiskasin sydämeni hakkaamaan rinnassani.

Humbert katsoi minua pitkään, kuin varmistaakseen, että olisin valmis kuulemaan vastauksen. "Se riippuu siitä, mitä toit portista - tai mitä jätit taakse."

Tunsin veren jäätyvän suonissani. "Ja miten saan selville, mitä kirja haluaa minulta?"

Humbert hymyili heikosti, mutta se oli hymy ilman lämpöä. "Kirja löysi sinut, ei päinvastoin. Saat selville, haluatko vai et. Mutta voin kertoa sinulle yhden asian: niin kauan kuin puuttuvaa sivua ei löydy, portti pysyy auki – ja sinä pysyt vaarassa."

Mestari Humbertin sanat painoivat minua raskaasti. Kirja, joka avaa ovet muihin aikoihin – ja hinta, joka minun piti maksaa? Tuntui kuin maa muuttuisi jalkojeni alla, mutta Gerald ja Humbert eivät vaikuttaneet kovin yllättyneiltä. Ehkä tämä oli aikaa, jolloin tällaiset asiat olivat normaaleja.

"Kiitos, mestari Humbert", sanoin lopulta. "Mutta... kuinka löydän tämän puuttuvan sivun?"

Humbert nousi hitaasti seisomaan ja kurotti hyllystään vanhaa symboleilla koristeltua kirjaa. "The Song of Lost Voices", hän mutisi avaessaan sen. "Se on osa legendaa. Kadonneen sivun sanotaan sisältävän muinaisen laulun ensimmäisen säkeen, joka osoittaa tien sen lähteelle."

"Hänen lähteensä?" kysyin.

Humbert nyökkäsi. "Joki, siirtymävaihe, paikka, jossa ajat kohtaavat. Mutta ole varovainen: laulu ei houkuttele vain niitä, jotka etsivät, vaan myös niitä, jotka haluavat pysäyttää sinut."

Sanat lausuttiin tuskin, kun aavemainen tunne juoksi läpi minua, kuin näkymätön käsi, joka koskettaisi niskaani. Tunsin, että tämä oli vasta alkua.

Luku 4

Seuraavana päivänä Gerald johti minut kaupungin keskustaan. Tori oli pystytetty ja ilma oli täynnä ääniä ja mausteiden, paahdetun lihan ja tuoreen leivän tuoksua. Mutta kaikessa hälinässä jotain erikoista pisti silmään – melodia.

Se oli herkkä melodia, jota soitettiin luutulla, ja silti se oli tarpeeksi voimakas työntämään kaiken muun taustalle. Ääni, joka lauloi, oli kirkas kuin vuoren lähde, ja sen sanat näyttivät puhuvan suoraan sielulleni:

"Kuuntele hiljaa kuiskaavia ääniä, laulua, jota aika ei koskaan unohda.
Joki, joka johtaa ikuiselle matkalle mereen, joka sisältää kaiken totuuden."

Jäädyn. Tuntui kuin jokainen sana resonoi sisälläni, kuin kaiku, joka kutsuisi minua. Tietämättä mitä olin tekemässä, kuin taikuuden vetämänä, seurasin melodiaa, joka kaikui kujilla. Maailma ympärilläni oli edelleen kuultavissa, mutta haalistunut, ja löysin itseni joen rannalta. Oliko se leveä joki, jonka olin nähnyt saapuessani Embrica decoraan?

Katsoin kaikkea tarkasti. Vesi kimalteli auringonpaisteessa, mutta se ei ollut tavallista kiiltoa. Se oli elossa, ikään kuin valo tanssiisi, ja joki liikkui laulun tahtiin.

Rannalla makasi vanha laiva, hammasratas – tunsin tämän termin yhdestä kirjaston kirjasta – jonka massiivinen puurunko oli koristeltu taiteellisilla kaiverruksilla. Kolmessa korkeassa mastossa oli valkoisia, hieman kuluneita purjeita, jotka heiluttivat tuulessa, ja keulassa oleva hahmo edusti ylpeä griffin, joka vartioi suojelevasti aaltoja.

Tunsin jalkani kantavan minua rannan yli kuin itsestään, yhä lähemmäksi laivaa, joka majesteettisesti makasi edessäni. Melodia oli vaimentunut, mutta kaiku näytti edelleen roikkuvan ilmassa. Laiturilla nojasi poika, hädin tuskin minua vanhempi, ruskeat hiukset ja takki, joka vaikutti liian suurelta. Hän katsoi ylös, kun hän huomasi minut ja utelias hymy levisi hänen kasvoilleen.

"Olet täällä melodian takia, eikö niin?" hän kysyi odottamatta vastausta. Hänen äänensä kuulosti lämpimältä ja kutsuvalta, pienellä aksentilla, jota en voinut sijoittaa. "Se oli siskoni. Hän harjoittelee usein rannalla. Mutta se näyttää johtaneen sinut tänne."

Nyökkäsin epäröivästi. "Oli kuin melodia kutsuisi minua... ja sitten minä... yhtäkkiä löysin tämän kaiken."

Hän nauroi hiljaa ja osoitti laivaa. "Carvel. Se kuuluu isälleni. Kauppalaiva, joka kuljettaa joskus enemmän tarinoita kuin tavaroita."

"Minne hän on menossa?" kysyin vielä transsissa laivan ja joen kauneudesta, en oikein tiennyt, miksi halusin tietää.

"Harderwijkille Zuiderzeellä", hän sanoi ylpeänä. "Lähdämme tunnin kuluttua. Isäni voisi käyttää jotakuta sinunlaistasi – näytät etsivän seikkailua."

Katsoin häntä hämmästyneenä ja minussa alkoi hehkua jännityksen kipinä. Ehkä se oli juuri sitä mitä etsin: pako, uusi alku, matka tuntemattomaan.

"Adrian", hän esitteli itsensä, ojensi kätensä ja hymyili. "Ja kuka sinä olet?"

"Isabell", sanoin lopulta hiljaisella mutta riittävän lujalla äänelläni.

Adrian nyökkäsi tyytyväisenä. "No, Isabell, jos olet tarpeeksi rohkea purjehtimaan kanssamme, olet erittäin tervetullut. Isäni pitää mielellään uusista kasvoista, kunhan he eivät pelkää työtä."

Epäroin hetken, mutta sitten tajusin, ettei mikään enää pitänyt minua täällä, ei tällä hetkellä eikä minään muunakaan ajankohtana. Gerald, joka oli johdattanut minut ulos metsästä, Humbert, joka oli näyttänyt minulle kirjan arvoituksen – he ymmärtäisivät minut. Ehkä he tiesivät jo enemmän kuin minä. Mutta syvällä sisälläni tunsin selvyuden, että tämä oli alku jollekin suuremmalle.

Tuntia myöhemmin seisoin carvelin kannella. Tuuli puhalsi hiusteni läpi ja tunsin joen suolaisen tuoksun sekoittuneena tutun puun ja köyden tuoksuun. Adrian näytti minulle aluksen tärkeimmät alueet, kun miehistö oli jo kiireinen purjehtimaan.

"Harderwijk on kauppasatama", hän selitti sitoessaan köyttä. "Monet laivat laituriin siellä. Jotkut viipyvät päiviä, toiset katoavat yhtä nopeasti kuin tulivatkin.

Mutta kaupankäyntitarinoiden välissä on myös salaisuuksia."

"Salaisuus?" kysyin uteliaana.

Adrian virnisti. "Kyllä, mutta en kerro sinulle ennen kuin olet maistanut merenkulkua."

Laiva alkoi hitaasti liikkua ja tunsin maailman ympärilläni muuttuvan. Ilma kylmeni ja aurinko katosi paksun pilven taakse. Tiesin, että jotain suurta odotti minua – jotain, joka ylitti mielikuvitukseni.

Ja vaikka tunsin pelkoa, uteliaisuutta ja jännitystä samaan aikaan, tiesin yhden asian varmasti: paluuta ei ollut – enkä halunnut palata!

Luku 5

Aamunkoitteessa lähestyimme tuntematonta rantaa. Harderwijkin rannikko ilmestyi hitaasti horisonttiin, ensin sumeana varjona taivasta vasten. Kaupunki oli monimutkaisten kattojen, korkeiden tornien ja kapeiden katujen sokkelo, jotka näyttivät elävältä taideteokselta merestä. Mutta mitä lähemmäs tulimme, sitä enemmän tajusin, että jotain oli vialla.

Satama oli oudon hiljainen ja pahaenteinen jännitys leijui ilmassa.

Adrian hyppäsi ensimmäisenä pois veneestä ja auttoi minua kiipeämään alas lankkua. "Joten tässä ollaan", hän sanoi ja katseli ympärilleen. Hänen kasvonsa olivat yhtäkkiä niin vakavat ja saatoin aistia, että hänkin oli jännittynyt ja huomasi jännitykseni.

Yhtäkkiä kuului huuto. "Palo! Tuli!" Ihmiset ympärillämme jäätivät hetkeksi ennen paniikkia. Tumma savu nousi taivaalle ja oranssit liekit syttyivät yhtäkkiä yöllä kuin pahaenteinen valo.

"Majatalo! "Se palaa!" huusi joku. Epäroimättä Adrian juoksi karkuun. "Pysy täällä!" hän huusi olkapäänsä yli, mutta en voinut olla seuraamatta häntä.

Tuli oli jo levinnyt pidemmälle ja söi väistämättä tiensä vanhojen rakennusten läpi. Adrian heittäytyi kaaokseen auttamalla kantamaan kauhoja ja pelastamaan ihmisiä liekeistä. Hänen kasvonsa olivat noen peitossa, hänen liikkeensä määrätietoisia. Minäkin halusin auttaa, mutta pystyin vain katsomaan avuttomana, kun hän uskalsi yhä syvemmälle vaaravyöhykkeelle.

Sitten hän pysähtyi. Kaiken kovan hälinän – huutojen, liekkien ja romahtavien säteiden törmäyksen – läpi kuului herkkä melodia – niin tuttu ja silti outo – erittäin selvästi. Se oli lapsen ääni, joka lauloi uhkaavasta vaarasta huolimatta:

"Aika kuluu liekkien meressä, jossa varjot hiljaa vartioivat unta.
Tuli palaa murtautuen kärsimyksen läpi maailmaan, joka kantaa toivoa."

Sanat tunkeutuivat liekkeihin ja saavuttivat meidät kuin epätoivoinen itku. Adrian lähti epäröimättä lentoon ja minä seurasin tarkasti perässä.

Sitten näin hänen pysähtyvän. Savun läpi hän näki pienen lapsen kyyryssä nurkkaan ja yskivän kiivaasti. Adrian ryntäsi epäröimättä hänen luokseen, otti lapsen syliinsä ja toi hänet ulos liekeistä. Mutta kun hän pääsi turvallisesti maahan, hän huomasi jotain sanoinkuvaamatonta.

Lapsi katsoi häntä suurilla, lasimaisilla silmillä, hymyn ripaus hänen kasvoillaan, kun kyyneleet valuivat pitkin hänen noen tahriintuneita poskia. Adrian polvistui lapsen vapisten sylissään.

"Olet nyt turvassa", hän sanoi hiljaa, mutta lapsen yskiminen heikkeni. Se avasi suunsa sanoakseen jotain, mutta sieltä kuului vain kova kuiskaus. Lopulta se kohotti pienen, vapisevan kätensä ja ojensi Adrianille revityn paperin. "Ole hyvä... pidä... se", lapsi henkäisi.

Adrian piti lasta tiukemmin, kun hänen sydämensä näytti murtuvan tuhansiksi palasiksi. "Ei, ei, pysy kanssani", hän pyysi, mutta lapsen silmät sulkeutuivat hitaasti, hänen hengityksensä pysähtyi ja hänen pieni ruumiinsa velttoi.

Adrianin kurkusta karkasi epätoivoinen huuto. Hän vajosi polvilleen, eloton lapsi yhä sylissään. Maailma ympärillämme näytti haalistuvan, ja hetken oli vain sietämätön menetyksen tuska. Mutta juuri kun Adrian pystyi keräämään itsensä, palava kattopalkki romahti hänen yläpuolelleen. Huusin, mutta en ehtinyt tavoittaa häntä ajoissa. Säde osui häneen ja toi hänet maahan.

Juoksin hänen luokseen, vedin hänet pois vaara-alueelta kaikin voimin ja raahasin hänet takaisin satamaan. Hän oli tajuton, hänen hengityksensä oli pinnallista, mutta hän oli elossa. Laivalla hoidin hänen haavojaan parhaani mukaan ja pysyin hereillä hänen vierellään koko yön.

Aamunkoitteessa Adrian avasi vihdoin silmänsä. Hänen äänensä oli käheä, kun hän sanoi: "Missä minä olen?"

"Olet turvassa", vastasin hiljaa.

Hän nousi hitaasti istumaan, hänen katseensa vaelsi laivan kannen yli ennen kuin putosi hänen käteensä. Vasta nyt huomasi, että hän piti yhä kädessään palanutta paperia.

"Mikä tämä on?" kysyin ja otin sen varovasti hänen sormistaan.

Kun otin lakanan häneltä, jotain putosi. Se oli pieni, kulunut kolikko, joka putosi puiselle kannelle pehmeällä kolinalla. Sen pinta oli tummunut, mutta kun ensimmäinen auringonvalo kosketti sitä, patinan läpi kimalsi kultainen kimallus. Pidin sitä lähempänä kasvojani nähdäkseni yksityiskohdat. Se oli taiteellisesti kohokuvioitu, toisella puolella vaakuna ja reunassa pyöreä teksti.

"Tämä ei ole tavallinen kolikko", sanoin ja ojensin sen Adrianille. "Katso tätä."

Adrian otti kolikon ja tutki sitä huolellisesti. Hän käänsi sitä sormillaan, kunnes pystyi tulkitsemaan kirjoituksen. "Lyypekki..." hän mutisi mielteliäänä.

Pieni vapina juoksi kehoni läpi. "Lyypekki... se on kaukana täältä. Mitä tekemistä tällaisella kolikolla voi olla Harderwijkin tulipalon kanssa?"

Adrian rypisti kulmiaan. "Lyypekki on yksi Hansaliiton vahvimmista kaupungeista. Tällaisia kolikoita olisi voitu lyödä kauppatarkoituksiin tai liittoutuman merkinä. Mutta miksi se pitäisi piilottaa palaneen paperin sisään?"

Isabell katsoi paperia, jonka hän oli ottanut Adrianin kädestä. Palaneet reunat murentuivat helposti, ja noki jätti tummia tahroja sormiin. Mutta kun hän piti sitä valoa vasten, hän huomasi, että tuhkan ja palovammojen alla oli piilossa jotain – herkkä kirjoitus, joka oli ihmeellisesti selvinnyt liekeistä.

Hän pyyhki varovaisin liikkein pois palaneen pinnan jäännökset. Alla sanat näyttivät säestävän hienolla, melkein kalligrafisella käsialalla kirjoitettua melodiaa:

"Aika kuluu liekkien meressä, jossa varjot hiljaa vartioivat unta.
Tuli palaa murtautuen kärsimyksen läpi maailmaan, joka kantaa toivoa."

Sanat näyttivät saavan uuden merkityksen jokaisen tavun myötä. Adrian katsoi minua, hänen silmänsä täynnä päättäväisyyttä. "Löysimme kappaleesta toisen säkeen, oudon melodian", hän sanoi hiljaa.

Nyökkäsin – myös vakuuttunut. Matka oli jo haastanut meidät enemmän kuin koskaan odotin. Mutta syvällä sisimmässäni tiesin, että olimme kaukana lopusta.

Luku 6

Seuraavana aamuna, kun tulipalon viimeinen savu oli haihtunut ja satamakaupunki oli vähitellen tullut järkiinsä, Adrianin isä ilmestyi karveille. Hänen kasvonsa olivat vakavat, hänen huolensa näkyi selvästi.

"Adrian", hän aloitti raskaalla äänellä, "olemme ottaneet vastaan tehtävän. Lyypekin kauppalaiva, joka ei ole enää merikelpoinen, on tilannut meidät kuljettamaan vehnää. Rahti on arvokasta, saamme siitä hyvää rahaa ja siksi meidän on poistuttava nopeasti.

Adrian nyökkäsi, mutta edellisen yön haavat, väsymys ja rasitus näyttivät edelleen olevan hänen luissaan. Hänen isänsä laittoi kätensä hänen olkapäälleen. "Et näytä hyvältä, poikani. Olet uupunut ja saatat sairastua. On parempi, jos sinä ja Isabell jäätte tänne Harderwijkiin. Tätisi pitää sinusta huolta."

Adrian halusi protestoida, mutta hänen isänsä ei sietänyt mitään vastalauseita. "Tämä on viimeinen sanani tästä. Lepää vähän ja lupaan palata pian."

Mutta Adrian ei voinut hyväksyä isänsä päätöstä. Samana iltana, kun carvelin miehistö oli kiireinen viimeisten valmistelujen parissa, hän vei Isabellin salaa syrjään.

"En voi jäädä tänne", hän kuiskasi. "Isäni tarvitsee minua ja haluan tietää, mitä tälle kolikolle ja Lyypekkiin tapahtuu."

Isabell epäröi. "Entä jos jäämme kiinni?"

"Sitten hyväksymme rangaistuksen. Mutta en voi vain istua toimeettomana."

Lopulta hän sai tartunnan hänen päättäväisyydestään. Yhdessä he hiipivät karvelille, kiipesivät hiljaa laivaan ja piiloutuivat alemmalla kannella vehnäsäkkien väliin.

Ensimmäiset päivät merellä olivat hiljaisia. Adrian ja Isabell uskalsivat tulla ulos piilopaikastaan vain yöllä varastamaan vettä ja leipää. He pysyivät piilossa, jotta miehistö ja Adrianin isä eivät tienneet heidän läsnäolostaan.

Mutta eräänä yönä, kun meri oli tyynessä kuun valossa, he heräsivät äkilliseen meluun. Huudot kaikui laivan läpi, kuului tykkien jylinää, jota seurasi korviakuumeevaa puun sirpaleita.

"Pirates", Adrian kuiskasi vapisevalla äänellä.

Isabell ja hän ryömivät varovasti pieneen luukkuun. Luukun kautta he saattoivat tarkkailla kaaosta kannella. Miehet vedetyillä miekoilla ja pistooleilla hyökkäsivät karveliin, voittivat miehistön ja ottivat Adrianin isän ja miehistön vangiksi.

"Meidän täytyy tehdä jotain!" Isabell kuiskasi, mutta Adrian pidätti häntä.

"Jos meidät löydetään nyt, se on meille ohi. Meidän on odotettava."

Päivät kuluivat, kun merirosvot ohjasivat karavaanin Lyypekkiin. Saavuttuaan satamaan miehet alkoivat heti purkaa vehnää. Adrian ja Isabell tiesivät, että tämä hetki oli heidän ainoa mahdollisuutensa. He ryömivät syvälle vehnäsäkkeihin, pidättivät hengitystään ja antoivat viedä itsensä pois laivasta säkkien kanssa.

Heti kun heillä oli vankka maa jalkojensa alla, he käyttivät hyväkseen huomaamattoman hetken ja liukui varastojen väliin. Hengittämättä he juoksivat kapeita katuja pitkin, kunnes lopulta saavuttivat Pohjois-Saksan kauppiaiden liiton suuren salin.

"Apua!" Adrian huusi hengästyneenä. "Merirosvot ovat hyökänneet laivaamme! He pitävät miehistöämme vankina!"

Rohkeasta hyökkäyksestä raivoissaan kauppiaat eivät epäröineet hetkeäkään. Aseistetut miehet kokoontuivat, kun sanansaattajat juoksivat kaupungin halki ja pyysivät tukea. Vain vähän aikaa myöhemmin suuri määrätietoinen joukko hyökkäsi satama-alueelle.

Hyökkäys oli väkivaltainen. Luodit lensivät, miekat ristissä ja huudot kaikui läpi yön. Monet merirosvot vangittiin, toiset tapettiin verisissä taisteluissa. Lopulta Krawellin miehistö vapautettiin ja Adrian juoksi kaaoksen läpi isäänsä kohti. Ensimmäistä kertaa sen jälkeen, kun heidän isänsä määräsi jäädä Hardewijkiin, he kohtasivat jälleen toisensa.

"Isä!" Adrianin ääni vapisi helpotuksesta.

Hänen isänsä kääntyi häneen uupuneen mutta ylpeän hymyn huulillaan. "Adrian... sinulla on..."

Sitten - äkillinen, armoton pamaus rikkoi kireän hiljaisuuden. Voimakas laukaus.

Adrian näki hymyn haihtuvan isänsä kasvoilta. Hetken tuntui kuin aika olisi pysähtynyt. Sitten hänen isänsä romahti hitaasti.

"Ei! Ei!" Adrianin huuto soi läpi yön, kun hän syöksyi eteenpäin ja otti isänsä syliinsä. Veri tahراسi kapteenin paidan. Hänen hengityksensä oli vaivalloista, hänen katseensa etsii Adrianin silmiä.

"Pysy kanssani! Ole kiltti, isä! Teimme sen – olet vapaa, olet –" Adrianin ääni murtui, kun hänen isänsä silitti hänen poskeaan vapisevin sormin.

"Poikani..." Hänen äänensä oli tuskin enemmän kuin kuiskaus. "Olen niin ylpeä sinusta..."

Sitten hänen viimeinen hengenveto karkasi häneltä.

"Isä?" Adrianin ääni oli ensin kuiskaus, sitten epätoivoinen huuto. "Isä!"

Mutta vastausta ei kuulunut!

Hallitsematon kipu lävisti nuoren Adrianin ja sai hänet haukkomaan ilmaa ikään kuin hän itse olisi loukkaantunut. Kyyneleet polttivat hänen silmissään, hän ei voinut pidätellä niitä. Vapina sormin hän painoi isänsä veren tahriintunutta kättä huulilleen.

Hänen takanaan nousi vihan huuto. Eräs kauppiaista oli löytänyt piilotetun merirosvon – laihan miehen pistoolilla, joka edelleen tupakoi kohtalokkaasta laukauksesta. Ennen kuin hän ehti painaa liipaisinta uudelleen, kauppiaat hyökkäsivät hänen kimppuunsa.

Mutta Adrianille kaikki oli epäselvää. Maailma hänen ympärillään hämärtyi tylsäksi ääneksi. Kosto, voitto – mikään niistä ei merkinnyt enää mitään.

Hän oli liian myöhässä.

Hänen isänsä oli poissa.

Luku 7

Isabell makasi hereillä. Yön hiljaisuus oli petollinen – myrsky riehui hänen päässään. Kuvat taistelusta, haavoittuneiden huudot, Adrianin murtunut ääni, kun hänen isänsä kuoli käsivarsissaan – kaikki tämä kummitteli häntä.

Tämä on minun syytäni!

Totuus iski häneen kuin iskun. Ilman häntä Adrian ei olisi palannut asuntovaunuun. Ilman heitä merirosvojen hyökkäystä ei olisi ollut. Ilman häntä... hänen isänsä olisi edelleen elossa.

Ajatukset pyörivät hänen päässään: Jos en olisi koskaan löytänyt tätä kirjaa...

Oliko se sattuma, että merirosvot löysivät meidät? Vai houkutteliko kirja sinua?

Hänen selkärankaa pitkin kulki väristyksiä.

Minä olen syynä tähän kaikkeen. Tuon epäonnea ympärilläni oleville ihmisille. Minun ei sallita jäädä.

Päätös tehtiin yhdessä hetkessä.

Hän nousi epäröimättä istumaan ja työnsi peiton sivuun. Hänen kätensä tärisivät, mutta hän jätti sen huomiotta. Hänen täytyi lähteä. Poissa Adrianista, kaukana miehistöstä, kaukana kaikesta. Vaikka se tarkoittaisi, että hän ei enää pystyisi ratkaisemaan omia pulmiaan!

Hiljaisesti, melkein äänettömästi hän hiipi ulos hytistä. Hänen askeleensa kaikui tylsästi kosteilla laudoilla. Kylmä tuuli puhalsi häntä vasten, kun hän astui kannelle, mutta kylmä hänen sisällään oli paljon pahempi.

Hän pysähtyi laivan reunaan. Vesi hänen alla oli mustaa kuin muste, ja aallot löivät kevyesti runkoa vasten. Hän sulki silmänsä hetkeksi.

Minun on tehtävä se.

Vielä viimeinen katse taaksepäin.

Anna anteeksi, Adrian.

Hengittäen syvään hän tarttui köyteen ja alkoi laskeutua alas. Köydet leikkasivat hänen sormiinsa, mutta hän ei huomionnut kipua. Pian he etsivät häntä. Pian Adrian heräisi ja huomasi olevansa poissa.

Mutta hän ei jäänyt.

Ei niin kauan kuin hänen varjonsa toi kuolemaa ja kärsimystä niille, joihin hän tunsii olevansa yhteydessä.

Luku 8

Isabell juoksi eksyksissä Lyypekin hansakaupungin yöllisillä kaduilla. Hän ei edes huomannut, minne hänen jalkansa veivät, kunnes hän yhtäkkiä pysähtyi. Hänen yläpuolellaan taivaalla loisti yksi kirkas tähti. Hän kimalteli kuin olisi näyttänyt hänelle tietä. Hänen sydämensä hakkasi nopeammin. Oliko se vain mielikuvitustani? Vai pitäisikö hänen seurata tätä merkkiä?

Ikään kuin transsissa hän jatkoi matkaansa. Mukulakivet loistivat hämärässä valossa, ikään kuin tähti loistaisi säteillään niihin. Lopulta hän saapui Pyhän Marian kirkkoon, kauppiaiden kirkkoon. Miksi hän tiesi tämän? Kunnianarvoisen rakennuksen edessä seisoi suuri patsas – Marian itsensä esitys, tähtien valon pehmeästi valaistuna.

Väsyneenä Isabell vajosi polvilleen ja asetti molemmat kätensä kylmälle maalle.

Miksi olen täällä?

Miksi sen piti tulla tähän?

Hänen sormensa vapisivat, kun hän kosketti viileää kivijalkakäytävää. Yhtäkkiä matala jyrinä juoksi maan läpi. Suoraan hänen edessään avautui syvällä narisevalla äänellä piilotettu portaikko, joka johti pimeyteen. Heidän etsintönsä ei näyttänyt vielä päättyneen!

Isabell jäätyi. Hänen silmänsä seurasivat portaita, mutta hänen allastaan ei ollut muuta kuin mustuutta. Hänen hengitys oli nopeaa ja hän halusi nousta ylös, mutta juuri sillä hetkellä Lyypekin kolikko lipsahti taskustaan, kolahti kiviportaille, rullasi hitaasti, sitten nopeammin – ja katosi syvyyteen.

Hänen selkärankaan pitkin kulki väristyksiä. Ei ollut muuta keinoa - hänen täytyi seurata kolikkoa.

Hän asetti varovasti toisen jalkansa ensimmäiselle askelmalle, sitten toiselle. Jokainen askel narisi, ikään kuin kirkko olisi varoittanut tunkeilijaansa. Pimeys nielaisi hänet hitaasti, kun hän jatkoi laskuaan.

Kun hän pääsi alakertaan, hän tunsu kolikkoa maassa – mutta se oli kadonnut. Sen sijaan hän löysi vain kylmää, likaa ja kosteita kiviä. Pettymys levisi hänen sisällään.

Väsyneenä hän vajosi maahan. Hänen voimansa jätti hänet, ja ensimmäistä kertaa pitkään aikaan hän ei voinut enää pidätellä kyyneliään.

Sillä hetkellä, kun kaikki toivo näytti hiipuvan, pehmeä melodia soi.

Äänet tulivat kaukaa, kaikuen läpi pimeyden. Isabell pidätti hengitystään. Melodia oli hänelle oudon tuttu.

Hänen sydämensä supistui tuskallisesti.

Tämä melodia... joka kuulosti lämpimältä turvalta, kuin laventelin tuoksulta, kuin lempeiltä käsiltä, jotka silitivät hänen hiuksiaan.

Hänen kurkustansa karkasi kuristunut nyyhkytys. Tämä melodia oli vetänyt hänet näihin outoihin paikkoihin ja muistutti nyt yhtäkkiä hänen lapsuudestaan, hänen äitistään.

Hän näki äitinsä edessään, lempeän hymyn huulillaan, väsyneet mutta rakastavat silmät.

Kädet, jotka pitivät häntä, sydämenlyönnit, jotka rauhoittivat häntä.

Ainoa kerta, kun hän tunsi olonsa turvalliseksi.

Hänelle kävi niin selväksi - haluan palata.

Haluan tuntea sen tunteen uudelleen.

Mutta sitten hetkestä toiseen – pimeys.

Kuilu, menetyksen tunne, tosiasia, joka kietoutui hänen sydämensä ympärille kuin jäiset sormet.

Mutta paluuta ei ole.

Äiti on poissa. Olen yksin.

Isabell haukkoi ilmaa. Ja jotain kuin rohkeus palasi.

Ei. Hän ei voinut jäädä tänne, ei voinut kuolla tänne. Äitini ei olisi halunnut sitä.

Hän käski minua aina olemaan vahva.

Tämä uusi rohkeus tulvi hänen läpi. Hän nousi vapisevin jaloin ja tunsi tiensä eteenpäin, vetäytyneenä maagisesti sinne, mistä musiikki tuli. Mutta ennen kuin hän ehti ottaa toisen askeleen, hän kompastui ja kaatui lujasti maahan.

Kipu iski hänen oikeaan käteensä. Hän puristi hampaitaan, yritti siirtää niitä – ja yhtäkkiä tunsi jotain sormiensa alla. Se oli pieni, pyöreä ja kylmä. Siinä hän oli!

Kolikko.

Lyypekin rahapaja?

Hän sulki sormensa sen ympärille ja painoi sitä rintaansa vasten. Sitten hän veti syvään henkeä, kohotti päätään - ja jatkoi matkaansa.

Melodia muuttui kovemmaksi.

Jokin häntä odotti.

Jotain hänen olisi pitänyt löytää kauan sitten.

Isabell astui varovasti pyöreään saliin. Ristetystä ikkunasta paistava tähden himmeä valo oli ainoa valonlähde, joka kylpesi huoneen aavemaisessa hehkussa. Ilmassa oleva pöly tanssi hopeasäteissä hänen sydämensä sykkiessä nopeammin.

Keskellä salia seisoj tummasta kivistä tehty, sileä ja ajan kuluma podium. Sen päällä lepäsi laatikko – vanha, outo ja salaperäinen.

Melodia, joka oli taianomaisesti vetänyt hänet puoleensa hänen pitkällä matkallaan, tuli tästä laatikosta.

Äänet olivat nyt niin pehmeitä, että niitä tuskin kuului, mutta silti ne kaikuivat syvästi hänen sielussaan. Yhtäkkiä Isabellille kävi selväksi: Se oli hänen äitinsä tuttu laulu, niin selkeä ja kuitenkin kuin kaiku kaukaisesta menneisyydestä.

Isabell nielaisi kovasti.

Hän lähestyi hitaasti laatikkoa, hänen katseensa liukuen tummaan puuhun kaiverrettujen tuntemattomien symbolien yli. Hän ei ymmärtänyt niiden merkitystä, mutta hän aisti, että he kertoivat tarinaa – tarinaa, joka oli kauan unohdettu.

Siellä missä lukon pitäisi normaalisti olla, oli pyöreä syvennys.

Kolikon vaikutelma.

Isabellin katse vaelsi hänen käteensä, jossa hän vielä piti tiukasti kiinni Lyypekin kolikosta.

Oliko se avain?

Hänen selkärankaa pitkin kulki väristyksiä.

Pitäisikö minun tehdä se?

Hän epäröi.

Entä jos jokin avautuisi, jonka olisi pitänyt pysyä suljettuna?

Mutta melodia ei päästänyt häntä menemään.

Hänen sydämensä hakkasi, kun hän hengitti syvään. Sitten hän nosti kolikon ja asetti sen varovasti syvennykseen.

Hetkeen ei tapahtunut mitään.

Sitten – hiljainen napsautus.

Ilma näytti pysähtyvän hetkeksi.

Sitten laatikko alkoi täristä.

Sen pinnalla olevat symbolit alkoivat hehkua heikosti, ikään kuin jokin muinainen mekanismi olisi käynnistetty. Isabel kompastui askeleen taaksepäin hengityksensä nopeana.

Kansi ponnahti auki viimeisellä, lempeällä äänellä.

Melodia pysähtyi.

Aavemainen hiljaisuus levisi.

Isabell lähestyi varovasti ja katsoi laatikon sisään.

Siellä makasi – kirja.

Isabellin sydän jätti lyönnin väliin. Hän tunsi tämän kirjan erittäin hyvin. Se oli sama, jonka hän oli löytänyt kirjastosta, salaperäinen kirja, jonka selkärangassa oli vaakuna.

Mutta kuinka se voisi olla?

Hitaasti hän otti sen käsiinsä. Kansi tuntui tutulta ja lämpimältä, melkein kuin kirja olisi odottanut häntä. Hän sekaisi sivuja vapisevasti, kunnes lopulta löysi sivun, jossa laulu oli.

Puuttuva sivu.

Hän alkoi hengittää välkkyen lukea viimeistä säkettä:
"Maailma lupaa meille kultaa ja glitteriä, mutta tyhjillä käsillä on aarteita.
Toivo elää täysin sydämessä, jossa rakkaus on tärkeä eikä omaisuus."

Heti kun hän oli sanonut sanat, kirja alkoi värisemään hänen käsissään. Jäinen hengitys pyyhkäisi huoneen läpi, ikään kuin joku olisi avannut oven kylmään yöhön.

Isabell otti askeleen taaksepäin.

Ilma muuttui raskaaksi, ikään kuin jotain näkymätöntä olisi heräämässä.

Yhtäkkiä maa hänen alla alkoi liikkua. Kivilaattojen läpi juoksi hienoja halkeamia, ikään kuin jokin syvällä kirkon alla olisi reagoinut hänen sanoihinsa. Tylsä jylinä täytti huoneen, pöly valui seiniä pitkin ja näkymätön veto veti Isabelia.

"Isabell!"

Ääni murtautui kaaoksen läpi.

Hän nyökkäsi päätään ylös - Adrian seiso ystävänsä aulassa. Hänen silmänsä olivat suuret huolista, kun hän valmistautui huoneen läpi pyyhkäisevää näkymätöntä myrskyä vastaan.

"Isabell, anna kätesi!" huusi hän ojentaen kätensä.

Mutta hän ei voinut.

Pysäyttämätön voima veti häntä alas kirjan luo ikään kuin se olisi halunnut niellä hänet.

"Adrian!" hän huusi, mutta hänen äänensä katosi ympärillään olevaan mölyttävään taikuuteen.

Hänen sormensa kaivesivat tyhjään tilaan, hänen vartalonsa tuli vaaleammaksi, läpikuultavammaksi – ja sitten kirja putosi hänen käsistään.

Maailma hänen ympärillään kylpesi kirkkaassa valossa.

Kylmä väre kulki hänen ihollaan.

Sitten - hiljaisuus.

Luku 9

Lempeä ääni saavuttaa hänen korvansa.

"Tyttö... onko olosi kunnossa?"

Isabell räpäyttää hämmentyneenä. Hänen hengitys on nopeaa, hänen sydämensä hakkaa rinnassa.

Hiljalleen hän tulee tietoiseksi ympäristöstään. Samalla hän muistaa.

Hän ei ole enää kirkossa.

Ei murenevaa salia, ei hehkuvia symboleja, ei halkeamia lattiassa.

Sen sijaan – paperin lämmin tuoksu, korkeat hyllyt, tutun kirjaston hämärä valo.

Hän istuu taas siitä, mistä kaikki alkoi.

Hän pitää kirjaa kädessään.

Mutta tällä kertaa – hän näkee heti – se on valmis. Laulun sivu on siellä kuin sitä ei olisi koskaan revitty pois.

Hän juoksee sormillaan epärealistisesti paperin yli.

"Isabell?"

Hän katsoo ylös. Hänen edessään seisoo kirjastonhoitaja – tuttu vanhempi mies, jolla on lumivalkoiset hiukset, ryppyiset kasvot ja ystävälliset silmät.

Isabell avaa silmänsä leveäksi.

"Mestari Humbert?" hän kuiskasi epäuskoisena.

Kirjastonhoitaja rypistää kulmiaan.

"Mestari... mitä?" Hän pudistaa päätään ja nauraa hiljaa. "Teille olen herra Kirchhoff. Mutta... olet oikeassa, etunimeni on itse asiassa samanlainen. Nimeni on Hubert."

Isabellin ruumiin läpi kulkee vapina.

Sattuma?

Vai onko tämä varjo toisesta ajasta, kaiku maailmasta, jonka hän juuri jätti?

"Mistä tiedät nimeni?" hän kysyi uteliaana.

Mutta Isabell ei voi vastata.

Hän katsoo kirjaa, sitten hänen silmiinsä – ja nyt hän tietää varmasti!

Se on ohi.

Hän on palannut omaan aikaansa.

Ja Adrian...

Kylmä puukotus lävisti hänen sydämensä.

Adrian on ja oli poissa.

Hän ei koskaan näkisi häntä enää.

Syvä kipu asettuu hänen rintaan, mutta hän pakottaa itsensä hymyilemään. Hän antaa kirjan kirjastonhoitajalle tärisevin käsin ja nuriseen:
"Se kuuluu kirjastoon sellaisenaan."

Sitten hän kiirehtii ulos.

Kylmä iltatuuli iskee häneen, mutta hän tuskin tuntee sitä. Hänen ajatuksensa pyörivät, hänen päänsä on yhtä aikaa täynnä ja tyhjä, hänen sydämensä on niin raskas.

Mutta joka askeleella todellisuus muuttuu konkreettisemmaksi.

Hän on palannut tänne.

Eikä Adrian.

Luku 10

Kun hän tulee kotiin, hän tuntee jännitystä. Mutta tämä on jännitys, jonka hän hallitsee nyt. Kaiken tapahtuneen jälkeen hän on päättäväinen ja itsevarma.

Ainakin niin hän ajattelee.

Kun hän avaa oven, hänen isänsä istuu huoneessa yksin.

Hän katsoo häntä vakavasti ja osoittaa häntä vastapäätä olevaa tuolia.

"Isabell... meidän täytyy puhua."

Hän istuu hitaasti.

Hänen isänsä hengittää syvään. "Mietin sitä pitkään. Avioliittosi äitipuolisi kanssa... se ei toimi. Erosin hänestä."

Isabell tuijottaa häntä.

Sanat tunkeutuivat häneen vain hitaasti.

Onko äitipuolisi poissa?

Ei enää huutoa? Älä koskaan pelkää enää?

"Oikeesti?" Isabell kuiskaa.

Hänen isänsä nyökkää.

Hetken hän voi vain istua siinä hengästyneenä. Sitten hän hyppää ylös, juoksee isänsä luo ja heittäytyy hänen syliinsä.

"Isä!" Hänen äänensä murtuu, kun hän pitää häntä tiukasti kiinni. "Rakastan sinua niin paljon!"

Hän pitää häntä yhtä tiukasti kiinni.

"Minäkin rakastan sinua, tyttöni."

Ja ensimmäistä kertaa pitkään aikaan hänen kotinsa tuntuu taas kodilta.

Seuraavana aamuna Isabell herää hymyillen.

Hänellä on uusi elämä edessä.

Hän nousee ylös, hyräilee hiljaa laulun tuttua melodiaa ja valmistaa aamiaisen itselleen ja isälleen.

Mutta elämällä on hänelle viimeinen yllätys.

Ensimmäisellä koulutunnilla hänellä on biologia.

Kuten aina, Isabell istuu yksin, istuin hänen vieressään on tyhjä.

Huokaten hän raportoi opettajalle. "Herra Neumann, saanko kenties kumppanin? Kaikkea on vaikea tehdä yksin."

Opettaja hymyilee ilkeästi.

"Se varmaan muuttuu tänään."

Sillä hetkellä ovi aukeaa.

Sisään astuu rehtori – ja hänen vieressään poika.

Isabell haukkoo ilmaa.

Hänen sydämensä lakkasi lyömästä hetkeksi.

Adrian!?!

"Tämä on uusi luokkatoverimme", selitti rehtori. "Hän muutti Emmerichiin Harderwijkistä sisarensa ja tätinsä kanssa. Hänen nimensä on Adrian van Ruyter.

Oliko se unta?

Adrian istuu hänen viereensä, laskee reppunsa alas ja katsoo häntä.

Lempeä hymy leikkii hänen huulillaan.

"Adrian?" hän kuiskasi epäuskoisena.

Hän kallistaa päätään.

Sitten hän sanoo hiljaa:

"Se oli pitkä tie sinulle... mutta nyt olen löytänyt sinut."

"Kuuntele hiljaa kuiskaavia ääniä, laulua, jota aika ei koskaan unohda.
Joki, joka johtaa ikuiselle matkalle mereen, joka sisältää kaiken totuuden."

"Aika kuluu liekkien meressä, jossa varjot hiljaa vartioivat unta.
Tuli palaa murtautuen kärsimyksen läpi maailmaan, joka kantaa toivoa."

Maailma lupaa meille kultaa ja glitteriä, mutta tyhjät kädet sisältävät aarteita.
Toivo elää täysin sydämessä, jossa rakkaus on tärkeä, ei omaisuus.

Pidättäytyminen:

Kuuntele, maailma laulaa pehmeitä rakkauden lauluja, joka voittaa tuskan.
Toivo kasvaa ja palaa aina, valo, joka ei koskaan ole varjossa.